

[Skov Jørgensen.]

Vi vil også stemme for lovforslaget om ændringer i lov om offentlig forsorg med den redaktionelle ændring, der er sket.

Gottschalck-Hansen: Et lovforslag som det foreliggende vil aldrig nogen sinde kunne skrives på en sådan måde, at det imødekommer, endstige tilfredsstiller samtlige interesser — det kan simpelt hen ikke lade sig gøre — men det kan udføres således, at det med skyldig respekt til al saglighed tager videst muligt hensyn til de flest mulige mennesker, og det synes jeg i nogen måde er lykkedes.

Der er jo mange interessegrupper, der berøres af denne lov, der ikke alene beskæftiger sig med administration, forvaltning og økonomi, men først og fremmest med mennesker, hvis skæbne, fremtid og hele tilværelse til en vis grad bestemmes af de i loven fastsatte regler. Derfor er det så afgørende, at vi når frem til det helt rigtige. Hensynet til patienterne og hvad der båder dem bedst må være det alt afgørende; så kommer administration, læger, plejere, pædagoger, forældreforeninger, og hvad mere nævnes kan, i anden række.

Det har for mig været noget af en oplevelse at arbejde i det udvalg, der nu har afgivet betænkning, fordi jeg har haft på fornemmelsen, at det såvel for samtlige udvalgsmedlemmer som for den højtærede socialminister har været noget af en hjertesag at finde frem til det bedste resultat.

Fra konservativ side ser vi med tilfredshed på den foreslåede ændring af lovforslagets titel, således at den fremtidig bliver som citeret af det ærede medlem fru Edel Saunte: „Lov om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede“. Det er rigtigt, at det måske kunne synes at være et ret underordnet spørgsmål, men ikke mindst min partifælle, det ærede medlem fru Gertie Wandel tillægger det afgørende betydning, og jeg tror, det ærede medlem har ret. For det første imødekommer det et udtalt ønske i forældre kredse, og det kunne i sig selv være motivering nok, men dertil kommer, at det ligesom understreger udvalgets enstemmige ønske om, at så mange som overhovedet muligt oplæres i elementære skolekundskaber.

Undervisningens placering, hvorvidt den

skal høre under socialministeriet eller undervisningsministeriet, har jo givet anledning til nogen debat i udvalget, men efter lange og stundom trange forhandlinger er man nu blevet enig om — jeg vil gerne understrege, at udvalget er enig — at bevare undervisningen under socialministeriet, idet man dog, som nævnt i betænkningen og som fremhævet af det ærede medlem hr. Skov Jørgensen, udtrykkeligt fastslår, at der etableres et nøje samarbejde mellem åndssvageskolen og folkeskolen, samt at dette samarbejde udvides til også at omfatte konsulenterne for særundervisningen. Hermed skulle en gordisk knude være hugget over og stridsøksen passende kunne skrinlægges.

Med hensyn til den foreslåede ændring af den administrative opbygning vil jeg gerne udtrykke mit partis og min tilfredshed med den foreslåede forenkling. Det oprindeligt foreslåede med to bestyrelser og et åndssvagenævnet virkede efter min mening lidt for kompliceret og kunstigt. Den nu foreslåede simplificering, hvorved man stryger åndssvagenævnet og skaber en hovedbestyrelse for hele landet, er i sig selv en garanti for, at forsorgen fremover bliver mere homogen, mere ensartet. At den ikke har været det, er en af de ting, man med rette har indvendt mod den hidtidige forvaltning og administration af denne forsgsgren.

I en bemærkning til ændringsforslaget til § 1 hedder det, at der så vidt muligt skal søges sikret en ligelig repræsentation for de forskellige dele af landet og skabes sikkerhed for, at alle områder, selvfølgelig også det store jyske, får repræsentation i den kommende bestyrelse. Dertil kommer, at den nydannelse, der hedder tilsynsrådet, på en langt mere effektiv måde end bestyrelsen som sådan kan varetage de lokale interesser. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Skov Jørgensen i, at disse tilsynsråd inden for visse rammer må have administrative beføjelser, ellers ville de også være ret værdiløse, men de store og mere afgørende spørgsmål bør selvsagt forelægges bestyrelsen. Derimod bør eventuelle klager, det være sig fra patienter, pårørende eller medarbejdere i institutionerne, først forelægges tilsynsrådet og derefter som appelinstans bestyrelsen og eventuelt, hvis man